

Οργάνωση και αγώνας στους χώρους της δουλειάς των αφεντικών να σπάσει ο τσαμπουκάς!

**Όλοι και όλες στην απεργιακή διαδήλωση την Τετάρτη 17 Μάη.
Ένα πρώτο μικρό, μα απαραίτητο βήμα για τη δημιουργία μαζικής και μάχιμης
εργατικής αντιπολίτευσης ενάντια στις εργασιακές γαλέρες του 21ου αιώνα.**

Οι αριστεροί συριζαίοι φέρνουν το 4ο μνημόνιο που θα μικρύνει κι άλλο τους μισθούς μας, τις συντάξεις μας και θα εξαφανίσει τα επιδόματά μας. Μπορεί να είναι το δεύτερο που πετυχαίνουν στην κυβερνητική τους καριέρα (μωρέ μπράβο επιτυχίες!), αλλά για μας είναι το τέταρτο που πέφτει στην καμπούρα μας και μάλιστα ίσα που καταφέρνουμε να ψελλίζουμε δυο λόγια διαφωνίας. Όπως και να 'χει, όσο και να αναλύουμε (ή να μπερδευόμαστε με) τις τεχνικές λεπτομέρειες που διαβάζουμε στις ειδήσεις, το ζήτημα είναι ένα: Τα μνημόνια που έχει συνάψει το ελληνικό κράτος με τους δανειστές του (ΕΕ, Ευρωπαϊκή Τράπεζα, ΔΝΤ) και οι νόμοι που τα συνοδεύουν είναι μια πετυχημένη πλατφόρμα για τη μείωση της αξίας της εργατικής δύναμης ώστε να την εκμεταλλεύονται με πιο επικερδή τρόπο τα αφεντικά μας.

Τα μέτρα είναι γνωστά σε όλους μας πλέον και είναι βαθιά ταξικά. Κλαδικές συμβάσεις, ομαδικές απολύσεις, κυριακάτικη εργασία, πετσόκομμα συντάξεων. Ημανιέρα είναι σταθερή: περισσότερη δουλειά, ακόμα λιγότερα λεφτά.

Πρέπει να βάλουμε καλά στο μυαλό μας ότι όλα τα αφεντικά τον ίδιο στόχο έχουν, την επίτευξη κέρδους για την τσέπη τους. Είτε είναι μικρά είτε είναι μεγάλα, είτε είναι ξένα είτε είναι ντόπια. Μπορεί οι μνημονιακές δεσμεύσεις της χώρας και οι νόμοι που περνιούνται να είναι στρατηγική των μεγάλων ελληνικών αφεντικών στο πλαίσιο της πρόσδεσής τους στην καπιταλιστική ολοκλήρωση της ΕΕ, αλλά δεν παραβλέπουμε ότι και τα μικρά αφεντικά μας (στα ρουχάδικα, στα γραφεία, στα καφέ και όπου αλλού) για να μην κονιορτοποιηθούν από την κρίση και χάσουν τις επιχειρήσεις τους, εκμεταλλεύονται τις ίδιες νομοθεσίες πάνω στην πλάτη μας.

Εμείς, το νεο-προλεταριάτο αυτής της χώρας (και αυτού του κόσμου συνολικά) είμαστε που έχουμε χάσει τη μπάλα και έχουμε ξεχάσει τα συμφέροντά μας. Είτε είμαστε επίσημα μισθωτοί και έχουμε ασφάλιση και μισθό, είτε είμαστε «μαύροι», είτε φοιτητές που χτυπάμε κάνα μεροκάματο για να συμπληρώσουμε το όλο και μικρότερο χαρτζιλίκι της οικογένειας, είτε συνταξιούχοι που βλέπουμε τη σύνταξη όλο να μικραίνει, έχουμε σίγουρα κοινό συμφέρον να ανατιμηθεί συνολικά η αξία μας. Να αμειβόμαστε περισσότερο, να δουλεύουμε λιγότερο, να ζούμε καλύτερα. Πράγματα τα οποία θα μπορούσαν να αποτελέσουν τις αιχμές της δικιάς μας εργατικής πολιτικής ατζέντας, τα έχουμε ξεχάσει στο όνομα της όποιας «ρεάλ πολιτική» και ασχολούμαστε με το αν «το κράτος βγαίνει» ή «η οικονομία κινείται». Με την τόση εξειδίκευσή μας και την τόση πρόοδο της τεχνολογίας, η παραγωγικότητά μας είναι απείρως μεγαλύτερη απ' ό,τι 50 χρόνια πριν. Τι πιο λογικό λοιπόν από το να δουλεύουμε λιγότερο και να αμειβόμαστε περισσότερο;

Σε αντίθεση βέβαια με την (φανταστική) εργατική ατζέντα, υπάρχει η ατζέντα των αφεντικών και του κράτους τους. Η οποία δεν είναι καθόλου φανταστική. Και με όχημα τα μνημόνια (παλιά και νέα) κάνουν νόμους του κράτους, «τους νόμους της αγοράς». Αυτά που ξέραμε σαν «μαύρη» εργασία ή «παράτυπες συνθήκες δουλειάς» γίνονται νόμοι του κράτους. Όλο και πιο έντονα, όλο και γρηγορότερα.

500, 400, 300 ευρώ μισθός, καθόλου μισθός, 10, 12 ή και παραπάνω ώρες δουλειά κάθε μέρα, δουλειά και τις Κυριακές, απλήρωτες υπερωρίες, παράβλεψη κλαδικών συμβάσεων, απαγόρευση συνδικαλισμού και κινητοποιήσεων. Όλα αυτά τα οποία κάποτε ήταν στο περιθώριο της εργασιακής πραγματικότητας και συνήθως αφορούσαν μετανάστες ή γενικά θέσεις που θεωρούνται «ανειδίκευτου και προσωρινού εργάτη» (ενώ δεν ήταν ούτε το ένα ούτε το άλλο), σήμερα ψηφίζονται το ένα μετά το άλλο και γίνονται επίσημες νομοθεσίες.

Είμαστε στο σημείο όπου υπερασπιζόμαστε τη σημερινή κρατική νομοθεσία ως τελευταία γραμμή άμυνάς μας έναντι της σχεδιαζόμενης που θα έχει χειρότερους όρους για μας. Κάποιες δεκαετίες πίσω, οι εργατικοί αγώνες της μεταπολίτευσης πέτυχαν την ψήφιση του νόμου 1264 (το 1982), ο οποίος καταργούσε και αντικαθιστούσε το νόμο 330 του 1976. Έτσι επιτεύχθηκαν οι συλλογικές

συμβάσεις, η προστασία των συνδικαλιστών, ο τρόπος κήρυξης απεργιών, η απαγόρευση του lock-out.

Το 1976 δεν είχαμε μνημόνια, ούτε κάποιους κακούς γερμανούς να καταδιώκουν την Ελλάδα. Είχαμε και τότε (όπως και σήμερα) την απαίτηση των ντόπιων αφεντικών (τότε ήταν ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων που είχε θορυβηθεί από τις μαχητικές απεργίες των εργατών στις μεγάλες βιομηχανίες και είχε απαιτήσει νομική προστασία του) να προστατεύονται τα συμφέροντά τους έναντι αυτών των εργαζομένων.

Αντιλαμβανόμαστε πως το νομικό πλαίσιο (και ιδιαίτερα αυτό που καθορίζει τις εργασιακές σχέσεις) είναι η αποτύπωση της ταξικής πάλης στο χαρτί και με νόμους. Όταν λοιπόν, το προλεταριάτο της χώρας αυτής πετύχαινε την υποχώρηση των αφεντικών και τον εξαναγκασμό του κράτους να περνάει νόμους που ανατιμούν την εργασιακή δύναμη, καταλάβαινε ότι έχει δύναμη να νικά. Σήμερα, η κρατική νομοθεσία αλλάζει με ταχύτατους ρυθμούς και πάντα προς όφελος των αφεντικών. Είναι χρέος μας να στήσουμε αναχώματα. Είναι χρέος μας να σηκώσουμε κεφάλι. Να οργανωθούμε σε σωματεία ή σε εργατικές συνελεύσεις και να παλέψουμε ενάντια σε ό,τι μας καταστρέφει. Σε κάθε χώρο δουλειάς, να μιλήσουμε με τους συναδέλφους μας, να βρούμε κοινό τόπο τουλάχιστον της εργατικής μας αξιοπρέπειας, να ξεκαθαρίσουμε στο μυαλό μας ποιος είναι ο σύμμαχος και ποιος ο εχθρός. Γιατί σίγουρα υπάρχουν και οι δύο. Και το σύμμαχο δε θα τον βρούμε ούτε στο πρόσωπο του αφεντικού μας ούτε στο πρόσωπο του κολαούζου του ή της πολιτικής του βιτρίνας που στηρίζει νόμους ενάντια στη δικιά μας τσέπη και τη δικιά μας ζωή.

Ο υπουργός εργασίας της κυβέρνησης του “καραδεξιού” Καραμανλή το 1976, όταν περνούσε τον αντεργατικό νόμο 330 (που αντίστοιχό του είναι ο νόμος που θα περάσει η κυβέρνηση του “αριστερού” Τσίπρα) είπε: «Δε θα επιτρέψουμε την πάλη των τάξεων». Αναρωτιόμαστε αν έχει τις ίδιες μεγαλεπήβολες στοχεύσεις και η κ. Αχτσιόγλου.

Εμείς από την πλευρά μας καταλαβαίνουμε ότι η πάλη των τάξεων υπάρχει και θα συνεχίσει να υπάρχει όσο υπάρχει καπιταλισμός. Το ζήτημα είναι να κερδίζουμε εμείς. Και προς το παρόν μάλλον μας έχουν πάρει φαλάγγι τα αφεντικά.

Αν θέλουμε λοιπόν να μη ζήσουμε σα δούλοι, αν θέλουμε να αλλάξουμε τους συσχετισμούς δύναμης, αν θέλουμε να ανατιμηθεί η δουλειά μας, θα πρέπει να ματώσουμε. Να πυκνώσουμε τις γραμμές του αγώνα! Να δομήσουμε τη δικιά μας εργατική πολιτική ατζέντα και να μην τρέχουμε πίσω από την ατζέντα των αφεντικών μας, των μίντια και του κράτους τους. Να ξαναθυμηθούμε πρώτα απ’ όλα τη θέση μας, έπειτα ποιοι έχουν τα ίδια συμφέροντα με εμάς και ποιοι αντιθετικά, να αντιληφθούμε ότι έχουμε τη δύναμη να οργανωνόμαστε, να αγωνιζόμαστε, να εκβιάζουμε τα αφεντικά μας γιατί χωρίς εμάς δεν μπορούν (ας κάτσουν να κοιτάν μηχανές και υπολογιστές να κάθονται ανενεργά), να κερδίζουμε ένα κομμάτι από αυτά που εμείς -και κανένας άλλος!- παράγουμε. Τα πάντα! Και ακριβώς αυτά έχουμε να κερδίσουμε αγωνιζόμενοι. Τα πάντα!

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΜΕ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΜΕ ΣΤΗΣΙΜΟ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ, ΜΕ ΣΗΚΩΜΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΙΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΥΣ ΚΑΡΕΚΛΟΚΕΝΤΑΥΡΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ ΠΟΥ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΙΝΑΙ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ.

Η ΓΣΕΕ ΚΑΙ Η ΑΔΕΔΥ ΕΙΝΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΘΕ ΥΠΟΥΡΓΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΞΙΖΕΙ ΕΙΝΑΙ ΠΛΗΡΗΣ ΑΠΑΞΙΩΣΗ.

**ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 17 ΜΑΗ
10.00 πμ ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**

